

మెరుగైన, ఇప్పుడకర్మను, సంతోషకర్మను, జీవితం మఱచుకోవాలంటే

యోగా తీస్ నొధ్వముతుండ

రాయల్ జర్వులిజం ప్రతినిధి (బాపట్ల) జాన్ 21 : యోగా వలన కలిగే లాభాలను, ప్రయోజనాలను తెలుసుకొని దైనందిన జీవితంలో యోగాను ఒక భాగం చేసుకోవాలని జిల్లా కలెక్టర్ షి వెంకట మురళ్లి తెలిపారు. శనివారం అంతర్జాతీయ యోగా దినోస్తువం సందర్భంగా సుఖాలంక బీవ్ లో యోగ కార్యక్రమాన్ని 10వేల మందితో ఘనంగా నిర్వహించారు. యోగ కార్యక్రమంలో జిల్లా కలెక్టర్ షి. వెంకట మురళ్లి, బాపట్ల శాసనసభ్యులు వేగేశవ నరేంద్ర వర్ష రాజు, చీరాల శాసనసభ్యులు ఎం.మాలకోండయ్య పొల్చోన్నారు. కార్యక్రమంలో కేర్ల యోగా నాచులోపతి మెడికల్ కాలేజీ విద్యార్థిని, విద్యార్థులు నిర్వహించిన యోగా ప్రదర్శనలు అందరిని ఎంతగానో ఆకట్టుకున్నాయి. ఈ సందర్భంగా జిల్లా కలెక్టర్ మాట్లాడుతూ బక్కాజ్యసుమితి జీత జాన్ 21న అంతర్జాతీయ యోగా దినోస్తువం గా ప్రకటింపజేసుకొని 175 దేశాలలో ఈరోజు 11వ అంతర్జాతీయ యోగా దినోస్తువం జరుపుకుంటున్నామని ఆయన అన్నారు. నెల రోజుల నుండి ఈ కార్యక్రమాన్ని జిల్లాలో, మండలాల్లో, ప్రతి పంచాయతీలో జలుపుకుంటున్నామని తెలిపారు. ప్రాచీన కాలం నుండి గురువులు, మహార్షులు, బుధులు మానవ జీవితాన్ని సాధారణంగా కాకుండా ఒక మెరుగైన జీవితం గా అఫోదకరమైన, సంతోషకరమైన,

ఎక్కువ సంవత్సరాలు జీవించినప్పటికీ అది ఆరోగ్యకరమైన, ఆహారకరమైన, ఆనందదాయకమైన జీవితం గడవటంలేదని అన్నారు. మహార్షులు ప్రాచీన గురువులు కనిపెట్టినటువంటి ప్రకృతి రహస్యం యోగా అని అన్నారు. యోగ వలన ఆరోగ్యవంతమైన జీవితం గడవవచ్చని తెలిపారు. జీవన క్రమంలో వచ్చి అనారోగ్యాలు దరిచేరవన్నారు. ఇంతటి మహాత్రమైన విషయాన్ని వారు కనుగొని మనకు తెలియజ్ఞీ పరంవరగా కొనసాగుతూ భారీతీయులు జీవితంలో వెలుగొందుతున్నారని అన్నారు. యోగాను ప్రధానమంత్రి నరేంద్ర మౌడి బ్రక్యార్జునమితికి పరిచయం చేసి ప్రపంచానికి పరిచయం చేసిన రోజు ఈ రోజని ఆయన తెలిపారు. ఈ రోజున అంతర్జాతీయ దినోత్సవం అంధ్ర రాష్ట్రంలో జరుపుతున్నామని తెలిపారు. ఆంధ్రపదేశ రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రి ఈరోజు జాతీయ యోగా దినోత్సవంను విశాఖపట్టణంలో 5 లక్షల మందితో ఏకబిగిన నిర్వహిస్తున్నారని తెలిపారు. ఇది గిన్స్ బుక్ ఆఫ్ వరల్డ్ రికార్డుల్లో ఎక్కుతుందన్నారు. ఈరోజు గతంలో గుజరాత్ లో ఉన్న రికార్డులను మన రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రి గారు చెరిపేస్తున్నారని, వాటిని తిరగరాస్తున్నారని అన్నారు. యోగ వలన ప్రయోజనాలు, లాభాలు అందరికీ తెలియాలన్నారు. యోగులు, మనులు, మహార్షులు అందించటవంటి

A wide-angle photograph capturing a massive outdoor yoga gathering at a coastal location. The scene is filled with thousands of people, mostly men, dressed in white dhotis and angoras, performing synchronized yoga poses on numerous green mats spread across a vast, sandy area. The mats are arranged in long, narrow rows that stretch into the distance. In the background, the ocean is visible under a bright, clear blue sky. To the right, there are some structures, including what appears to be a stage or a pavilion. The overall atmosphere is one of a major public event or a spiritual gathering.

12 / 12

ବାଲ୍ମୀକି ପ୍ରବୃତ୍ତି କଣାଚଳର୍ ଅନୁତ୍ତରାତ୍ମୀୟ ଯୋଗ ଓ ଜୀବନ

రాయల్ జర్వులిజం ప్రతినిధి (బాప్టిస్టు) జూన్ 21 : శరీరాన్ని
మనసుతో అనుసంధానం చేసే అద్భుతమైన ప్రక్రియ యోగ
అన్ని లది కృష్ణాహించే వ్యాఖ్యనాల్ని ఎంచుకొని వ్యాఖ్యానించు

మర్దనజరిగి అలసిన దేహానికి చక్కని
ఉపశమనం లభిస్తుండని బాపట్ల వ్యవసాయ
కళాశాల అసోసియేట్ డీన్ డా. పి. ప్రసూన
రాణి అన్నారు. అంతర్జాతీయ యోగా
దినోత్సవాన్ని పురస్కరించుకుని వ్యవసాయ
కళాశాలలోని ఇండోర్ స్టేడియంలో
నిర్వహించబడిన యోగ ప్రదర్శన కార్యక్రమంలో
అయిన విద్యార్థులను ఉద్దేశించి డీన్
మాట్లాడుతూ యోగ సాధన విద్యార్థులకు
అత్యంత ఆవశ్యకరమైన అంశమని, ప్రాచీనమైన
ఈ విద్యను అనుసరించడం ద్వారా శరీరాన్ని,
మనసుని అదుపులో ఉంచుకోవచ్చని, తద్వారా
సర్వశక్తివంతుడు అవుడని, విద్యార్థులు తమను
ఉన్న ఆంధోళన, నిష్పాప, ఒంటరితనం,

ఆత్మన్యానత వంటి మానసిక రుగ్మతలను
 యోగ ద్వారా అధిగమించవచ్చన్నారు.
 అంతేకాకుండా ఆధునిక జీవన కైలిలో నర్వ
 సాధారణ సమస్యలైన మధుమేహం, అధిక
 రకపోటు, నదుము, మోకాళ్ళ నొప్పులు
 వంటి ఎన్నో శారీరక సమస్యలకు యోగ
 ద్వారా పరిష్కారం లభిస్తుండన్నారు. బాపట్ల
 ప్రే రామకృష్ణ సేవ సమితి యోగ నిపుణులు
 సంతోష కుమార్, వారి బృందంతో కలిసి
 యోగ శిక్షణ కార్యక్రమం
 నిర్వహించబడింది. ఈ కార్యక్రమంలో
 ఎన్వెన్వెన్ ప్రోగ్రాం ఆఫీసర్ విజయ్
 కుమార్, రవీంద్ర రెడ్డి కళాశాల విద్యార్థిని
 విద్యార్థులు పాలోన్నారు.

నాగా లోకేష్కు ఖంచిప్పనీ సేవకులు కావేరు?

అమరావతి : అంతర్జాతీయ యోగా దినోస్తవాన్ని ప్రశ్నారంపుకుని ముఖ్యమంత్రి చంద్రబాబు నాయుడు, ఉప మంత్రులుంటి పవర్ కల్యాణ సార్కర్యులో రాష్ట్రంలో అధికారులో ఉన్న తెలుగుదేశం - జనసేన - భారతీయ జనతా పార్టీ స్ట్రెట్ కూటమి ప్రభుత్వం.. అరుదైన ఘనశతము సాధించింది. ఓ సరికొత్త రికార్డును నెలకొచ్చింది. విశాఖపట్టంలో ఏర్పాటు చేసిన యోగాంద్ర కార్బూక్మానికి గిన్స్ బుక్ అఫ్ రికార్డ్ గుర్తింపు లభించింది. ఈ తెలుగురు జామున విశాఖ అర్క్ కే బీఎస్ లో ఏర్పాటు చేసిన ఈ కార్బూక్మంలో మూడు లక్షల మందికి పైగ్యా పోల్స్‌న్యారు. ఓ యోగా కార్బూక్మంలో ఇంతమంది పాల్స్‌న్యారం ఒక రికార్డు. గతంలో గుజరాత్ లోని సూర్యం లో నిర్మాణించిన అంతర్జాతీయ యోగా దినోస్తవం కార్బూక్మంలో 1,47,952 మంది పాల్స్‌న్యారు. ఇప్పుడు దీనికి రథ్యాంపు సంఖ్యలు ప్రజలను నమీకరంచుకోగలిగింది చంద్రబాబు - పవర్ కల్యాణ ప్రభుత్వం. రాష్ట్రం నలుమాలల నుంచి పెళ్ళు ఎత్తున జనాన్ని రపించుకోగలిగింది. కేంద్రమంతులు కింజారావు రామోహన్ నాయుడు, పెమ్మాని చంద్రబేటు, భూపితిరాజు త్రీవింపాప్తున్ని దీనికి పోరయ్యారు. మంత్రి వంగలుపూడి అనిత (పొం), వై సత్కుమార్ (ప్రశ్న-ఆర్గ్యం). సహా పలవరు మంతులు ఇందులో పాల్స్‌న్యారు. కేంద్ర, రాష్ట్ర అధికారులు, లక్ష్మాందింతో విశాఖగంగం సందగించా మారిది. ఈ కార్బూక్మాన్ని మంత్రి నాయా లోక్షేష్ ప్రతిపాత్మకంగా తీసుకున్నారు. దగ్గరండి పర్మించింది. జననీకరణ మొదలుకుని విశాఖపట్టంలో ఏర్పాటు పరిషత్తు అన్ని అంతాలు పైన ప్రశ్నకుంగా ర్యాస్ట్ సారంచారు. దీన్ని విజయవంతం చేయడంలో కీలక పాత్రాలో ప్రశ్నించారు. యోగాను ఒక సామాజిక ఉత్సవంలూ విర్మిలించాలి, సమాజంలోని అన్ని వర్గాలను అందులో ఎలా భగ్యాంశులను చేయాలి, వీటివీలింపైనా గడచిన సెలస్సుర రోజులూ క్రమించి చేసి చూపించారని కింజారావు. ఇటువంటి ఒక సామాజిక కార్బూక్మాన్ని సమర్పించంతా నిర్మించారనికి దేశ ప్రజలందరికి ఈ కార్బూక్మాన్ని ఒక సమానాగా నాయా లోక్షేష్ నిరిపించారు. యోగాంద్ర కార్బూక్మంపై విజయవంతం చేయడానికి ఎంతగానో కృషి చేశారని అన్నారు.

కడవలో లమశ్వర్ పరిశామలు - పద్మ గండం..!

అమరావతి : కడవ రాజకీయం అర్థకి కరంగా మారుతోంది. కడవ ఎమ్ముచ్చే మాధవీ రెడ్డి - మేయర్ సరేర్ మధ్య కార్బోరేషన్ వేదికగా కొంత కలంగా రాజకీయం సుమా నేనా అస్తుట్లగా సాగుతోంది. తాజాగా మరో రఘ్య హేటు చేసుకుంది. జనరల్ బాసీ మీలింగ్ వేదికగా కుల్యీంచాల మరోసారి రఘ్య రాజీసింది. ఇదే సమయంలో సాంచేతికత అంశం తెర మీరుక వచ్చింది. ఇది అమలు చేసే కార్బోరేషన్ పాలక పాధ్యానికి పదవీ గండం ముప్పు పొంచి ఉంది. దీంతో, ఇప్పుడు మేయర్ ఏం చేయాలోన్నారు.. కడవ కేంద్రంగా రాజకీయం ఎలాంటి టర్న్ తీసుకుంటే కీలక పాల్స్ ను ప్రార్థించాల మారుతోంది. తాజాగా మరో రఘ్య హేటు చేసుకుంది. జనరల్ బాసీ మీలింగ్ వేదికగా కుల్యీంచాల మరోసారి రఘ్య రాజీసింది. ఇదే సమయంలో సాంచేతికత అంశం తెర మీరుక వచ్చింది. ఇది అమలు చేసే కార్బోరేషన్ పాలక పాధ్యానికి పదవీ గండం ముప్పు పొంచి ఉంది. దీంతో, ఇప్పుడు మేయర్ ఏం చేయాలోన్నారు.. కడవ కేంద్రంగా రాజకీయం ఎలాంటి టర్న్ తీసుకుంటే కీలక పాల్స్ ను ప్రార్థించాల మారుతోంది. తాజాగా మరో రఘ్య హేటు చేసుకుంది. జనరల్ బాసీ మీలింగ్ వేదికగా కుల్యీంచాల మరోసారి రఘ్య రాజీసింది. ఇదే సమయంలో సాంచేతికత అంశం తెర మీరుక వచ్చింది. ఇది అమలు చేసే కార్బోరేషన్ పాలక పాధ్యానికి పదవీ గండం ముప్పు పొంచి ఉంది. దీంతో, ఇప్పుడు మేయర్ ఏం చేయాలోన్నారు.. కడవ రాజకీయం అర్థకి కరంగా మారుతోంది. కడవ ఎమ్ముచ్చే మాధవీ రెడ్డి - మేయర్ సరేర్ మధ్య కార్బోరేషన్ వేదికగా కొంత కలంగా రాజకీయం సుమా నేనా అస్తుట్లగా సాగుతోంది. తాజాగా మరో రఘ్య హేటు చేసుకుంది. జనరల్ బాసీ మీలింగ్ వేదికగా కుల్యీంచాల మరోసారి రఘ్య రాజీసింది. ఇదే సమయంలో సాంచేతికత అంశం తెర మీరుక వచ్చింది. ఇది అమలు చేసే కార్బోరేషన్ పాలక పాధ్యానికి పదవీ గండం ముప్పు పొంచి ఉంది. దీంతో, ఇప్పుడు మేయర్ ఏం చేయాలోన్నారు.. కడవ రాజకీయం ఎలాంటి టర్న్ తీసుకుంటే కీలక పాల్స్ ను ప్రార్థించాల మారుతోంది. తాజాగా మరో రఘ్య హేటు చేసుకుంది. జనరల్ బాసీ మీలింగ్ వేదికగా కుల్యీంచాల మరోసారి రఘ్య రాజీసింది. ఇదే సమయంలో సాంచేతికత అంశం తెర మీరుక వచ్చింది. ఇది అమలు చేసే కార్బోరేషన్ పాలక పాధ్యానికి పదవీ గండం ముప్పు పొంచి ఉంది. దీంతో, ఇప్పుడు మేయర్ ఏం చేయాలోన్నారు.. కడవ రాజకీయం ఎలాంటి టర్న్ తీసుకుంటే కీలక పాల్స్ ను ప్రార్థించాల మారుతోంది. తాజాగా మరో రఘ్య హేటు చేసుకుంది. జనరల్ బాసీ మీలింగ్ వేదికగా కుల్యీంచాల మరోసారి రఘ్య రాజీసింది. ఇదే సమయంలో సాంచేతికత అంశం తెర మీరుక వచ్చింది. ఇది అమలు చేసే కార్బోరేషన్ పాలక పాధ్యానికి పదవీ గండం ముప్పు పొంచి ఉంది. దీంతో, ఇప్పుడు మేయర్ ఏం చేయాలోన్నారు.. కడవ రాజకీయం ఎలాంటి టర్న్ తీసుకుంటే కీలక పాల్స్ ను ప్రార్థించాల మారుతోంది. తాజాగా మరో రఘ్య హేటు చేసుకుంది. జనరల్ బాసీ మీలింగ్ వేదికగా కుల్యీంచాల మరోసారి రఘ్య రాజీసింది. ఇదే సమయంలో సాంచేతికత అంశం తెర మీరుక వచ్చింది. ఇది అమలు చేసే కార్బోరేషన్ పాలక పాధ్యానికి పదవీ గండం ముప్పు పొంచి ఉంది. దీంతో, ఇప్పుడు మేయర్ ఏం చేయాలోన్నారు.. కడవ రాజకీయం ఎలాంటి టర్న్ తీసుకుంటే కీలక పాల్స్ ను ప్రార్థించాల మారుతోంది. తాజాగా మరో రఘ్య హేటు చేసుకుంది. జనరల్ బాసీ మీలింగ్ వేదికగా కుల్యీంచాల మరోసారి రఘ్య రాజీసింది. ఇదే సమయంలో సాంచేతికత అంశం తెర మీరుక వచ్చింది. ఇది అమలు చేసే కార్బోరేషన్ పాలక పాధ్యానికి పదవీ గండం ముప్పు పొంచి ఉంది. దీంతో, ఇప్పుడు మేయర్ ఏం చేయాలోన్నారు.. కడవ రాజకీయం ఎలాంటి టర్న్ తీసుకుంటే కీలక పాల్స్ ను ప్రార్థించాల మారుతోంది. తాజాగా మరో రఘ్య హేటు చేసుకుంది. జనరల్ బాసీ మీలింగ్ వేదికగా కుల్యీంచాల మరోసారి రఘ్య రాజీసింది. ఇదే సమయంలో సాంచేతికత అంశం తెర మీరుక వచ్చింది. ఇది అమలు చేసే కార్బోరేషన్ పాలక పాధ్యానికి పదవీ గండం ముప్పు పొంచి ఉంది. దీంతో, ఇప్పుడు మేయర్ ఏం చేయాలోన్నారు.. కడవ రాజకీయం ఎలాంటి టర్న్ తీసుకుంటే కీలక పాల్స

Recognising Climate Refugees on World Refugee Day

India is already seeing millions displaced by floods, droughts, cyclones, and desertification. Yet, these climate refugees remain legally unrecognised and politically ignored. It's time the nation confronts this growing humanitarian crisis. As the global community marks World Refugee Day on June 20, it is appropriate to contemplate the challenges endured by millions forced to leave their homes due to conflict, violence, or persecution. Nevertheless, there exists another urgent crisis that often remains unnoticed — the increasing number of people displaced not by war, but by the harsh realities of climate change. These individuals, known as climate refugees, remain outside the purview of international refugee law; however, their numbers are escalating at an alarming rate. For a nation like India, which is acutely vulnerable to climate-induced disasters, acknowledging and addressing this issue is both a moral obligation and a crucial aspect of policy formulation. Climate refugees are those compelled to migrate due to environmental changes, such as rising sea levels, severe flooding, prolonged droughts, cyclones, and desertification. However, within the current international legal framework, particularly the 1951 UN Refugee Convention, these individuals are not officially recognised as refugees. The Convention primarily addresses those fleeing persecution based on race, religion, nationality, political beliefs, or membership in a particular social group. Consequently, those displaced by climate events find themselves in a legally uncertain position. Since the majority of them migrate internally rather than crossing international borders, they do not qualify for traditional refugee protection, complicating efforts to support them. Globally, the extent of displacement caused by climate change is already staggering. According to the Internal Displacement Monitoring Centre, approximately 14 million people in India were displaced due to extreme weather events in 2020 alone. Between 2015 and 2024, over 32 million individuals in India were compelled to move due to disasters, making the country one of the top three nations most affected by climate-induced displacement, alongside China and the Philippines. The World Bank estimates that by 2050, up to 143 million people in Sub-Saharan Africa, South Asia, and

Latin America could become internal climate migrants, with India projected to represent a significant portion of this figure due to its large and climate-sensitive population. A notable case that gained global attention involved Ioane Teitiota from Kiribati, a Pacific island nation facing the threat of rising sea levels. Teitiota sought asylum in New Zealand, claiming that environmental degradation endangered his life. Although his initial application was denied, the UN Human Rights Committee subsequently ruled that Governments should refrain from returning individuals to nations where climate change poses a risk to their right to life. While this ruling lacks legal enforceability, it has set an important precedent and underscored the urgent need for a broader interpretation of refugee protections relating to climate change. India's vulnerability to climate change is intricately linked to its geography, socio-economic conditions, and reliance on industries vulnerable to climate impacts, such as agriculture, fisheries, and forestry. Areas like Odisha and West Bengal are addressing the threats posed by rising sea levels and saltwater intrusion, complicating agricultural and fishing activities. In the Himalayan region and Northeast, unpredictable rainfall, glacial melting, and frequent flash floods are compelling people to leave their residences in search of safer livelihoods. Ongoing droughts in Maharashtra and Gujarat are driving rural families toward urban areas, where they often end up in overcrowded slums lacking access to essential services. Annual floods in Bihar, Uttarakhand, and Assam displace thousands and cause significant damage to homes and infrastructure. Likewise, in coastal regions like Kerala and Tamil Nadu, displacements resulting from cyclones are becoming increasingly common. In Rajasthan and certain regions of Madhya Pradesh, advancing desertification is rendering extensive areas increasingly uninhabitable. Despite these realities, India does not yet have a specific legal or policy framework to tackle displacement triggered by climate change. Although the 2008 National Action Plan on Climate Change presents strategies for sustainable development, it does not directly address the issue of human mobility. The National Disaster Management Authority (NDMA) includes displacement as part of its dis-

aster response strategies; however, there is a deficiency in actionable plans, financial support, and sustainable rehabilitation methods. In 2022, a private member's bill — the Climate Migrants (Protection and Rehabilitation) Bill was introduced in Parliament. This bill sought to create a framework for the identification, protection, and rehabilitation of those impacted by climate change, but unfortunately failed to gain traction and lapsed without further debate. The lack of legislative progress highlights the minimal political focus on this critical issue. India needs to act promptly and with determination. Primarily, it is crucial to establish a comprehensive national policy framework that specifically addresses migration caused by climate factors. A well-defined policy would clarify responsibilities, identify populations at risk, and lay the groundwork for institutional support and resettlement. In the absence of legal recognition, climate migrants remain unacknowledged, making them susceptible to exploitation, discrimination, and neglect. Moreover, enhancing local and regional adaptation efforts is vital to mitigate forced migration. Focused investments in climate-resilient infrastructure, sustainable job opportunities, and early warning systems are essential for at-risk communities. By strengthening local resilience, the necessity for migration can be reduced while ensuring that urban and peri-urban areas accommodating climate migrants are adequately equipped with housing, sanitation, healthcare, and strategies for disaster risk reduction. Lastly, India ought to establish a dedicated fund for climate refugees and displaced individuals. Unlike traditional disaster relief funds that focus on immediate responses, this fund should promote long-term rehabilitation, skill development, social integration, and infrastructure improvements in resettlement areas. Collaborations between the public and private sectors, international technical support, and contributions from global climate funds could greatly assist in realising this initiative. The global community has started to acknowledge the urgent threat posed by climate-driven migration; however, the responses undertaken remain fragmented and insufficient. Reports from the Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) have consistently emphasised South Asia

as one of the regions most vulnerable to climate change. The repercussions for India will encompass not just environmental concerns, but also economic, social, and political challenges, as climate-induced displacement could strain urban infrastructure, exacerbate inequality, and heighten tensions in already fragile areas. World Refugee Day, with this year's theme of "Solidarity with Refugees," serves as an important reminder of our collective responsibility to help those who have been forced to leave their homes, communities, and sources of livelihood. Although the historical emphasis has been on individuals fleeing from conflict and persecution, it is crucial that we now expand our compassion and recognition to include those displaced by climate change. Climate refugees are not merely victims; they are resilient individuals facing the consequences of a crisis they did not create. As the impacts of climate change intensify, India must take the initiative. It is essential to widen the national dialogue on displacement to specifically acknowledge climate refugees and ensure that our policies, legal frameworks, and institutions adapt to address this emerging humanitarian issue. By taking these steps, India can turn solidarity into meaningful action, demonstrating leadership in response to one of the most urgent global challenges of our time. Protecting the rights and dignity of individuals affected by climate change is not only a moral obligation but also a reflection of our shared humanity.

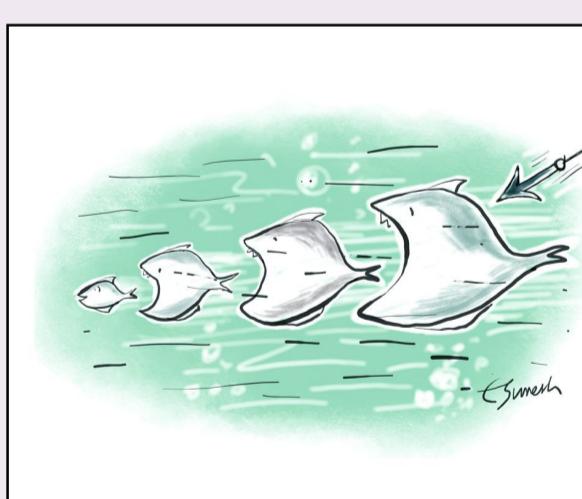
Coexistence must prevail over conflict

Whether acknowledged or ignored, interdependence lies at the heart of existence; life thrives not in isolation, but in interconnectedness. Yet, history is rife with conflict — a result of ego, domination, and the failure to honour this fundamental truth. Whether one accepts it or not, one needs each other. Interdependency is the essence of life. The sooner one realises this, the more effective one's range is. Goodwill for each other is needed not just for the other person but for oneself. Life itself begins with interdependency when the infant needs the mother and then the father, not only to feed oneself but also to be free from disease, ill health, and more. As one changes because of changes in age, life, and status, the nature of interdependency changes, but dependencies continue. In such a scenario, the scope for arrogance and self-adulation can have little or no space. It is unrealistic and impractical. Humility, therefore, becomes the key. Humility is only partly modesty. Essentially, it is a realisation of interdependency that is a hallmark of maturity. This is the core of the existence of living creatures, living beings. Many schools of philosophy across the world have expounded on this. This approach is true for all living entities and not just human beings. It applies to non-living entities too. Water needs land, and land needs water. Together, they give life to living entities of plants, trees, and more, which in turn bear fruit for living beings. Clearly, interdependence is the key. Together with interde-

pendency is a sense of the requirement of modesty, proportion, and respect for the other entity's needs. Unfortunately, this simple truth is not recognised sufficiently in operation, and some entities destroy another entity's existence in the interest of so-called self-preservation. A reaction can and does set in. This is a dilemma that is yet to be resolved. Empathy may provide a route to it. Therefore, one of the crucial questions of life is: where does interdependency recede, and the dominant takeover to establish their hegemony? Attempts at hegemony can and do meet with a reaction sooner or later. This is the origin of war and the struggle for dominance takes on a violent shape. It is not surprising, therefore, that the story of different parts of the planet is dotted with anecdotes of wars, violence, and worse. If the theory of inter-dependencies is so obvious — which indeed it is — why does it escape attention? Philosophers have dilated upon this from the hoary past in Asia to the more recent past from the Renaissance onwards in the West. The Chinese, the Indian, and subsequently the European thinkers have done their bit to plough the theme of inter-dependency, but no one has been able to convert this into practical terms for everyone's welfare and everyone's growth. There is a Sanskrit dictum to the effect 'Sarve bhavantu sukhi-nah; sarve bhavantu niramaya' (freely translated, it means: May all become satisfied, may all become without attachment). This too has often remained a dis-

tant ideal, and people do get attached, and people do identify with things material and otherwise. 'This is mine and that is thine' is a driving philosophy. This has the roots of much conflict at many levels. This includes, as explained, conflict at an interpersonal level, group level, and at a larger social level, leading to wars and more. Many people talk of wars and conflicts as not helping in solving problems, but they still indulge in wars or conflicts and worse. The tendency for domination overtakes the feeling of co-existence. To possess more than one's share becomes a need for many. The pursuit of this need overtakes the pursuit of co-existence. The feeling and the realisation that whether one likes it or not, one needs each other, becomes a distant dream. This planet is divided into races, colours, religions, and other distinctive categories. These constitute groups and periodically one or the other tries to dominate. It may not be fantasy to say that the history of this planet is

also the history of wars. Since time immemorial, groups have coalesced with weaponry and more to dominate other groups. Dominating other groups has also become the route to access to resources and, therefore, greater physical comfort and material prosperity. The matter does not stop there. Access to more resources leads to a desire for even more: not just resources but also comforts. This is then converted into more luxurious living, more luxurious housing, palaces, and luxury haunts. Perhaps reversing this is a time-consuming and foundational effort. Many saints and philosophers have tried to do so by talking about peace, goodwill, and more. That movement is equally strong, and the names of many philosophers, thinkers, and enunciators come to mind. The names of Buddha, Confucius, Moses, and others are but a few among literally dozens and hundreds of leading thinkers who would have preached the route and practice of peace and mutual goodwill. Thus, it is the interdependency and conflict that seem to run on parallel lines. Sometimes one seems to have the upper hand; sometimes the other. Be that as it may, the history of the planet runs between co-existence and conflict. It is for the sake of the sanity of the species and the race that one must support the forces of coexistence and interdependence. This alone will bring to the fore and perpetuate the achievements of the race which dominates this planet. Being 'human' is perhaps the biggest achievement of it all.

Mainstreaming Climate Resilience and Disaster Management

Recent incidents of floods in North East India and cloudburst in Sikkim have resulted in loss of human lives, damage to houses, roads and other infrastructure. It has disrupted normal life and has significant impact on business and industries in these states. The incident of forest fire in Uttarakhand — reported to be 11,256 incidents in the year 2023-2024 and spread in many districts — has caused heavy damage to the biodiversity of the region. These incidents highlight the need to look into the approach followed by Government in dealing with disaster and climate resilience and whether there is need for course correction to contain such massive loss of life, property, business, beside other long-term impacts on the environment and ecology. As per the Global Assessment Report on Disaster Risk Reduction, 2025 (GAR) published by UN Office on Disaster Risk Reduction, the economic cost of disaster is increasing every year. From an average of \$70-80 billion a year (1970-2000), the annual cost is now \$180-200 billion. The real cost of disaster is estimated to be \$2.3 trillion when other related aspects are taken into account. India itself suffered economic losses of about \$12 billion in 2023 against an average of \$8 billion (2013-2021). Some estimates project the loss of about 2 per cent GDP due to disaster in the medium term. The trend is showing substantial increase in losses and likely to increase in future. Disaster happens almost in all countries across

the world and has become a very regular phenomenon, thus affecting the community, infrastructure, flora and fauna, environment and economy. In India, the Disaster Management Act, 2005 provides the framework for effective management of the disasters which include, besides the responses to deal/manage after the occurrence of event, provision for implementing measures in prevention of danger or threat of any disaster. Section 6 of the Act inter alia authorises the NDMA/SDMA — national/state authority — to lay down guidelines to be followed by all departments by integrating the disaster plan in their existing schemes and programmes. It also prescribes for making disaster plan at various level/department of the Government and also allocating the resources in their budget proposal for the same. Has the Act and its provisions been able to enthuse every departmental functionary at all levels to appreciate and understand the need to take steps necessary for mitigating and addressing the causes and factors leading to disaster? Though the response of the administrative machinery has been laudable after the event (disaster/calamity) has happened, their support in addressing the causes/factors has not been very encouraging. The seriousness to be taken by every department of the Government in designing and developing programmes and making them integral part of their functioning does need a lot of improvement. The committee approach at vari-

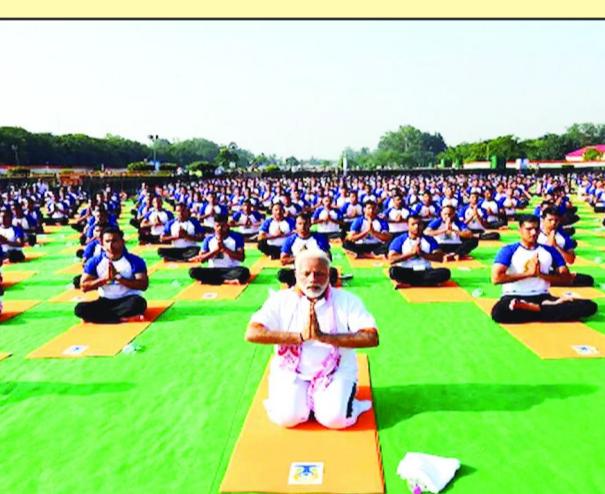
ous levels has not been able to mainstream the disaster mitigation and related issues addressed appropriately and with desired sincerity in view of large scale and long-term consequences. There are six main types of disasters — earthquake, floods, storms, heatwaves, forest fire and droughts — which accounted for more than 95 per cent of direct losses noticed/accounted in disasters across the world. The losses include environmental, human displacement cost, health impact, and other social cost including loss of education and business. Disaster impacts almost every walk of life. Almost every sector of the economy — from agriculture, forest, fisheries, small and medium industries and labour — are affected in disaster. In case of special children and Divyang, disaster is a way of life for them as they encounter it every day. This means that every department/institution of the Government needs to design programmes/schemes for mitigation of disaster. For example, a disaster by flooding will require measures from Irrigation Department (to design control measures), Public Works, Agriculture, Animal Husbandry, Food and Civil Supplies, Education, Forest, Social Welfare/Revenue, Education, Police, Health. This reflects the need for dovetailing the disaster and climate resilience programmes in every department so as to facilitate preventative as well as effective management aspects of such events. Central level and state level bodies with

mainly coordination function do not seem to suffice this requirement. Most Government bodies think that disaster and climate resilience are issues to be addressed by Disaster Department or Forest and Environment Departments. The exigencies of dealing with climate resilience are not integral to their functioning. Disasters destabilise national economy, strain public finances, deepen poverty and inequality and disrupt long-term development gains, beside social and psychological impact on the community. One example of the disaster is on children — most vulnerable section of the society. At least 242 million pre-primary and upper-secondary students have experienced school disruptions due to climate events in 2024 across 85 countries or territories and three-quarters (74 per cent) of those affected students are in low- and lower-middle-income countries. In India too, schools are generally the first one affected in any disaster — closed or used as shelter. Nowadays extreme weather events such as heatwave, pollution especially in the urban areas are having serious and long-term impact on the students. The main events leading to nationwide school disruptions in 2024 in at least 20 countries were heatwaves, tropical cyclones, storms, and floods largely influenced by ongoing climate change. It is estimated that globally 90 per cent of children are exposed to one or more major climate and environmental hazard.

India's quiet power: How yoga became the world's breath of unity

From UN halls to public parks across continents, yoga has become more than exercise; it's a shared language of breath and balance. And in a fractured world, that quiet connection may be India's most revolutionary contribution yet. In a world constantly jostling for attention, through missiles, money, and media, India has managed to slip something quietly into the global bloodstream: yoga. Not just the stretch-on-a-mat version that floods Instagram, but the real thing, an ancient, rooted philosophy that has slowly become one of the most persuasive tools of soft power diplomacy in the 21st century. It's not flashy, it doesn't demand loyalty, but it lingers; and that's where its magic lies. For the past 10 years, yoga's rise has been deliberate, strategic, and honestly, quite beautiful to watch. The turning point came in 2014 when Prime Minister Narendra Modi proposed the idea of an International Day of Yoga at the United Nations. 177 countries backed it, not because they wanted to do India a favour, but because yoga had already embedded itself in their societies. That was the win, not just the declaration itself, but the global readiness to accept that this was more than India's past; it was part of humanity's future. In 2024, that symbolic circle came full with PM Modi leading the Yoga Day celebrations at the UN Headquarters in New York, in the very halls where he had first proposed it. Over 180 nationalities came together in a collective breath, a rare moment of unity in a fragmented global order. American singer Mary Millen's soulful rendition of India's national anthem at the event added a layer of cultural grace that moved many to tears. It wasn't just a diplomatic spectacle; it was a deeply human moment, where art, breath, and belief converged into something much larger than protocol. In that gathering of

movement and stillness, India didn't just host the world, it held it. Since then, June 21 has transformed from a cultural celebration into something much deeper, a show of presence, not power; of balance, not bluster. And that's what makes yoga such an exceptional soft power tool. It doesn't yell, it invites. It doesn't push a product; it offers a practice. While other cultural exports often come dressed in capitalism or carry subtle imperial agendas, yoga feels clean, disarming even. Its strength lies in its quietness. From New York to Nairobi, Tokyo to Toronto, the sight of thousands moving together in breath and stillness is not just aesthetic, it's symbolic. In a time where nations scream over each other, yoga listens, and people respond. Back home, the Ministry of Ayush has played a crucial role in deepening this influence. From local wellness programs and school modules to international MOUs and yoga certification frameworks, the past two decades have seen real, measurable investment in making yoga accessible, authentic, and global. This isn't just branding, it's cultural stewardship, and it matters. Because when a country not only preserves but exports its deepest values, and does so with humility, it earns something far more valuable than visibility; it earns trust. This year, the International Day of Yoga 2025 campaign is themed "Yoga for One Earth, One Health", a line that captures, in five words, everything the world is craving: connection, sustainability, healing. After years of pandemic panic, mental health breakdowns, and climate anxiety, the idea that the health of our bodies is directly tied to the health of our planet doesn't feel like a philosophy anymore; it feels like a necessity. Ayush's campaigns this year reflect that urgency. Over 30,000 organisations are joining the 'Yoga Sangam', turning parks,

schoolyards, hospitals, and railway platforms into yoga grounds. These aren't token events; they're public declarations that India's contribution to global peace and wellbeing will not be transactional, it will be transformative. And then there's YogAndhra 2025, one of the most ambitious state campaigns we've seen in years. Two crore people, a month-long activation, a mass event along the Visakhapatnam coastline; it's massive, and honestly, deeply moving. Not because of the numbers, but because of what they represent: ordinary people coming together, voluntarily, in a moment of pause. That's the real diplomacy, not the flags, not the official handshakes. Just breath, stillness, surrender; and in that shared silence, India speaks louder than any press release ever could. What makes all of this even more powerful is the tenor of yoga itself. It's not ornamental, it's foundational. Yoga doesn't demand performance, it demands presence. And in a hyper-digitised, algorithm-driven world, that's revolutionary. Yoga has no nation, but it does have an origin; and every time someone anywhere rolls out a mat and begins their practice, they are, whether they know it or not, engaging with India, not politically, but spiritually and philosophically. That's legacy, and that's how soft power works. Health diplomacy is another layer in this story that often gets overlooked. In a time

when the world is buckling under non-communicable diseases, burnout, and post-pandemic trauma, India's offering isn't just ancient, it's relevant. Yoga is preventive and sustainable; it teaches you to listen to your body, manage your mind, and regulate your breath. That's public health without a prescription. It's affordable, scalable, and deeply human. The fact that international bodies like the WHO are now aligning with Ayush to explore integrative health models is no coincidence; it's recognition. But to fully understand yoga's impact, you have to go beyond the policy speak. Yoga isn't about flexibility; it's about balance. It's not about how you look, it's about how you feel. It doesn't sell transformation in 21 days; it teaches you to surrender to slow, patient evolution. When someone in Buenos Aires Berlin or Bengaluru sits in silence, they're not just accessing a wellness tool; they're entering a cultural portal, one that leads, always, back to India. And that's what makes yoga such a rare diplomatic asset. It doesn't just generate influence; it generates affection. It's not transactional. It's not about lobbying. It's about resonance, and resonance lasts. India, through yoga, is not trying to dominate global narratives. It's anchoring them, centring them, reminding the world that wellness, at its core, is not a luxury; it's a right. And that stillness, in a fractured, frantic world, is not weakness; it's power. So as India gears up for another powerful edition of IDY, it's not just about the scale of participation or the number of countries involved. It's about what yoga continues to signify: that even in a global order shaped by conflict, chaos, and competition, there is space, sacred, silent, strong; for something slower, deeper, and more human. Yoga isn't just India's cultural gift; it's its geopolitical signature. Not loud, but lasting.

